

МОЇМ ДЕСЯТИКЛАСНИКАМ ТОРІШНІМ

Мабуть-таки, учитель не буває
Для тих, кого колись навчав, колишнім,
Душею й серцем це ти відчуваєш,
Як учні звуть на випускний торішні.

Вже цілий рік у школі не працюю,
Служив, як міг і, мабуть, більш ніж можна,
Під вечір шум якийсь у дверях чую,
Неначе стук, настирний і тривожний.

У вічко глянув, бачу цілий натовп,
А хто й чого, у темноті не видно,
Щось термінове – треба відкривати,
А там одинадцятий “А”, як рідні.

Запрошення на випускний вручають,
Я дякую, не знаю що сказати,
Мов, постараюсь, та не обіцяю,
Тож принагідно всіх вітаю з святом.

Ледь стримуюсь, аж в серці защеміло,
Я ж не колишній, думаю, цим дітям!
Не відпускала думка все і гріла,
Є щось святе на нашім грішнім світі!

Я згадую усіх вас поіменно:

Сопітько Віка, Настя Воробйова...
Нікого не забуду, достеменно,
На всіх уроках ви були чудові!

Бажаю завтра сонечко зустріти,
Яке освітить кожному дорогу,
І щоб вдалось, де схочете, учитись,
У добру путь від отчого порогу.

А я вас, довго-довго не забуду,
Бо учнів не буває теж колишніх,
І кожен був із вас, як справжнє чудо,
Мої десятикласники торішні!

Дата написання вірша: 2021-09-16